

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
КІРОВОГРАДСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ ПЕДАГОГІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ІМЕНІ ВОЛОДИМИРА ВИННИЧЕНКА

Есе на тему : Державотворчий сенс крилатого вислову
Тараса Шевченка « В своїй хаті своя правда, І сила, і
воля» та його проекція на сучасність

Студентки 4-го курсу, 42-ї гр.
факультету філології та
журналістики
Душейко Юлії

Все розберіте...та й спитайте

Тоді себе: що ми?...

Чиї сини? Яких батьків?

Ким? За що закуті?

Т. Шевченко

Це був звичайний осінній день, ні, трохи не звичайний, цьогорічний жовтень видався занадто холодним, а втім, моя розповідь зовсім не про погоду, ця розповідь про незвичну подію, що трапилась на площі одного невеличкого міста. Десятки людей, проходячи повз площу, піднімаючи коміри плащів, заклопотано поспішали у своїх справах. Неспокійний хлопчина, тримаючи якісь папери у руках, намагався затримати бодай когось, але перехожі просто відмахувались від нього. Проводилося соціальне опитування серед населення, але населення ніяк не бажало розмовляти з хлопцем, відповідаючи лише короткими фразами або й просто ігноруючи його. Увагу юнака привернула замріяна дівчина, яка з цікавістю оглядалась навколо себе, здавалось, їй зовсім нема куди поспішати.

- Дівчино! Доброго дня. Можете приділити мені хвилинку уваги? Я проводжу соціальне опитування серед, скажіть будь-ласка, що саме, для вас є Україна?
- Доброго дня. Цікаве у вас питання, що ж... Україна – це я.
- Це ви?! Хм...досить дивно, у вас дуже незвичне ім'я, – юнак широко посміхнувся.
- Не вірите? Можу показати паспорт, ось дивіться.

Взявши в руки документ, що засвідчував особу дівчини, він прочитав: « Ім'я: Україна. Дата народження: 24 серпня 1991 року».

- Оце так збіг обставин! – із захопленням вигукнув хлопець. Ааа... я зрозумів, це данина моді, у вас вигадливі батьки. Хоча, стривайте... – хлопчина перегорнув попередні сторінки паспорта, – у вас тут стільки штампів, різних імен: «Малоросія, Окраїна...» . Він розгублено поглянув на дівчину, нічого не розуміючи.

- Не дивуйся, як тільки мене не називали, змінювали дати і місяця проживання. Так і не зрозумів хто я? Незвично, що я не у вишиванці і вінку з блакитно-жовтими стрічками? Адже такою ти звик бачити Україну?
- Я нічого вже не розумію... Добре, а як ви ставитесь до сучасної політики та процесів державотворення?
- Процеси державотворення? Мене творили задовго до вас, а ви тільки й вмiєте вести балачки. Політика? Я зовсім в ній не розбираюсь. Моє ім'я часто лунає з гучних трибун, та чи маю я до того якесь відношення? Мене ділять на захід і схід, постійно кудись хочуть інтегрувати, спрямувати, схилити...
- А чого хочете ви?
- Того, що й мій народ. Але діти мої, байдужі, з синдромом історичної амнезії, мовчки гнуть голови, не маючи власної думки, хапаються за примарні обіцянки «покращення життя». А що говорять про мене в світі? Не поважають? Знаєш, вже не болить. Так було завжди: принижували, кидали в вічі образливе: « Ти ніхто, мова твоя всього лиш діалект, тебе немає, ти не існуєш». Обмежували, забороняли. Чотири сторіччя офіційного табу на українську мову – циркуляри, укази, закони. А скільки разів осипались, як картковий дiм, спроби створення української автономії... Я не зважала, бо знала, за мною стояв славний народ – герої, що помирали з моїм ім'ям на вустах. Козацька слава, омила кров'ю славних воїнів України. Мільйони невідомих героїв, що так і не повернулись з кривавих боїв Великої Вітчизняної війни. Жертви тоталітаризму, тисячі репресованих письменників, громадських і культурних діячів. Люди, що боролися за мою державність, твоє майбутнє. Мені боляче від того, що ти не усвідомлюєш хто ти є, і чийого роду. Не відчуваєш в собі поклику крові, і не знаєш історії поколінь, що боролись за тебе. Чому всі ваші розмови про мене, тільки пусті слова, які лунають в державні свята? Цураєшся мови, мої звичаї, традиції несуттєві

і маловартісні для тебе... Чому ніяк не можеш зрозуміти, що це є основа твого буття. Що сталося з нескореним українським духом, і чому в тобі так мало України? Мої діти покидають славетну землю, їдуть за кордон, у пошуках кращого життя... Видатні українці волею долі й нещадної доби відірвані від рідного краю, інтелектуали європейського, світового рівня: Євген Маланюк та Олег Ольжич, Іван Багряний та Улас Самчук, Михайло Шлемкевич та Іван Лисяк-Рудницький, Роман Бжеський та Юрій Шевельов і багато інших вимушених емігрантів, які не змогли жити і творити на Батьківщині.

«Краще життя»... та чи знайдете ви його там, дорогою ціною, порвавши всі зв'язки з рідною землею. Ніколи ще мені не було так боляче, як сьогодні...

Хлопець раптово схопився, протираючи очі від сну. «Ну й наснилося!» - з подивом подумав він. Виходить все це вигадка, немає ніякого опитування і дівчини нема? Ні, що ви, це справді в минулому соціальний працівник, а зараз безробітній, із зібраними валізами та квитком за кордон. Того ранку хлопець багато чого переосмислив...

– Мамо, я вирішив сьогодні, нікуди я не поїду. Я тут подумав, я ж дипломований інженер, мені пророкували блискучу кар'єру. Буду працювати тут, на Батьківщині. Кому я там потрібен? Чому я маю працювати в чужій мені країні, на чужих людей? Чиї кишень я маю збагачувати? Ну як же я приїду з майбутніми внуками до бабусі, а вони навіть слова не зможуть їй сказати, бо не знатимуть української мови. Ну як я покину рідну хату, землю на якій працював з дитинства? Мої прадіди життя віддавали за країну, а я зібрався тікати як боягуз і зрадник. Пригадав, як колись проводив опитування: «Що для вас є Україна?». Тоді, я так і не зміг для себе дати відповіді на це питання, але зараз розумію, що Україна це не просто блакитне небо і золотаві степи, Україна – це кожен з нас. І що станеться з нею, коли кожен вирішить кинути її

наприволья? Я не можу поїхати, я всім серцем люблю свій край, і це найголовніше.